

מסכת בזיר

פרק ו'

א. שלשה מינין אסוריין בזיר, הטעמאה והתגלחת והיוצאה מן הגן. וכל היוצאה מן הגן מצטרפין זה עם זה. ואינו חיב עד שיأكل מן הענבים כזית. משנה ראשונה, עד שיטפה רבייעית יין. רבי עקיבא אומר, אפלו שרה פתו בין ויש בה כדי לאירף כזית, חיב:

ב. וחיב על היין בפני עצמו, ועל הענבים בפני עצמו, ועל המרצנים בפני עצמו, ועל האלים בפני עצמו. רבי אלעזר בן עזריה אומר, איינו חיב עד שיأكل שני מרצנים וזוג. אלו הן מרצנים ואלו הן זגים, המרצנים אלו החיצונים, האלים אלו הפנימיים, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, שלא תטעה, כזוג של בהמה, החיצון זוג והפנימי ענבל:

ג. סתם נזירות שלשים יום. גלח או שגלה הו לסתים, סותר שלשים יום. נזיר שגלה בין הזוג בין בתער או שספר כל שהוא,

יהור באדמה, מפני שמשרת את השער:

ד. גזיר שהיה שותה יין כל היום, איינו חיב אלא אחת. אמרו לו אל תגלה כל הטעמה מה שותה, והוא שותה, חיב על כל אחת ואחת. היה מגלח כל היום, איינו חיב אלא אחת. אמרו לו אל תגלה אל הטעמה, והוא מגלח, חיב על כל אחת ואחת. היה מטמא למותים כל היום, איינו חיב אלא אחת. אמרו לו אל תפטר את הטעמה, והוא מטמא,

ה. שלשה מיגין אסוריין בנזיר, בטמאה והתגלחת והיוצא מן הגפן. חמר בטמאה ובתגלחת מביאץ מן הגפן, שהטמאה והתגלחת סותרין, והיוצא מן הגפן אינו סותר. חמר ביוצא מן הגפן מבטמאה ובתגלחת, שהיוצא מן הגפן לא התר מכך, בטמאה ותגלחת התרו מכך בין בתגלחת מצוה ובmitt מצונה. וחמר בטמאה מבתגלחת, שהטמאה סותרת את הכל וחייב עליה קרבן, ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים יום ואין חייב עליה קרבן:

ו. פְּגָלַת הַטְמָאָה כִּי צָד, הִיא מֵזָה בְּשָׁלִישִׁי וּבְשָׁבְיעִי, וּמְגַלָּה
בְּשָׁבְיעִי, וּמְבִיא קְרָבָנוֹתִיו בְּשָׁמִינִי. וְאֶם גָּלָה בְּשָׁמִינִי, מְבִיא
קְרָבָנוֹתִיו בְּזָיּוֹם, ذָבָר רַבִּי עֲקִיבָא. אָמַר לוֹ רַבִּי טְרָפֹן, מָה בֵּין

זה לא מצרע. אמר לו, זה טהרתתו תלויה בימיו, ומctrע טהרתתו תלויה
בתגלחתו, ואינו מביא קרבון אלא אם כן היה מערב שמש:

ג. הגלחת הטהרתה כיצד, היה מביא שלש בהמות, חטאת עולה
ושלמים, ושותחט את השלמים, ומגלח עליהם, דברי רבי יהודה.
רבי אלעזר אומר, לא היה מגלה אלא על החטאת, שהחטאת
קודמת בכל מקום. ואם גלה על אחת משלהן, יצא:

ה. רבנו שמואל בן גמליאל אומר, הביא שלש בהמות ולא פירש,
הראוייה לחטאת תקרב חטאת, לעולה תקרב עולה, לשלים תקרב
שלמים. היה נוטל שער ראש גזרו ומשליח פחת הדוד. ואם גלה
באדיניה היה משליח פחת הדוד. בפה דברים אמורים, בתגלחת
טהרתה. אבל בתגלחת הטמאה, לא היה משליח פחת הדוד. רבי
מair אומר, הכל משלחים פחת הדוד, חוץ מן הטמא שבמדינה
בלבד:

ט. היה מבשל את השלמים או שולקו. הפהו נוטל את הזרוע
בשלחה מן האיל, וחלת מהה אחת מן הפל, ורקיק מהה אחד, וננתן
על כפי הנזיר ומגנו, ולאחר כה הפר הנזיר לשבות יין ולהטמא
למתיים. רבי שמואל אומר, כיון שנזרק עליו אחד מן הקדים, הפר
הנזריר לשבות בין ולהטמא למתיים:

י. גָּלַח עַל הַזְּבָח וְגַמֵּצָא פְּסֹול, תְּגִלְחַתּוּ פְּסֹולָה, וַיְזַבְּחֵיו לֹא עַלֽוּ לו.
גָּלַח עַל הַחֲטָאת שֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ וַיַּאֲחַר כֵּה הַבִּיא קְרִבָּנוֹתִיו לְשֵׁמוֹ,
תְּגִלְחַתּוּ פְּסֹולָה, וַיְזַבְּחֵיו לֹא עַלֽוּ לו. גָּלַח עַל הַעֲוָלָה אוֹ עַל הַשְּׁלָמִים
שֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ וַיַּאֲחַר כֵּה הַבִּיא קְרִבָּנוֹתִיו לְשֵׁמוֹ, תְּגִלְחַתּוּ פְּסֹולָה,
וַיְזַבְּחֵיו לֹא עַלֽוּ לו. רַبִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, אָתוֹ הַזְּבָח לֹא עַלָּה לוֹ, אֲבָל
שֶׁאָר זְבָחִים עַלֽוּ לו. וְאִם גָּלַח עַל שְׁלַשְׁתּוֹ וְגַמֵּצָא אֶחָד מֵהֶן כְּשֶׁר,
תְּגִלְחַתּוּ כְּשֶׁרֶת, וַיִּבְיא שֶׁאָר הַזְּבָחִים:

יא. מֵשְׁגַּרְקָע עַלְיוֹ אֶחָד מִן הַקְּמִים וְגַטְמָא, רַבִּי אַלְיעָזָר אָמֵר,
סֹתֵר אֶת הַכָּל. וְתַכְמִים אָמְרִים, יִבְיא שֶׁאָר קְרִבָּנוֹתִיו וַיַּטְהֵר.
אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה בָּמְרִים הַפְּרִמּוֹדִית שְׁגַּרְקָע עַלְיהָ אֶחָד מִן הַקְּמִים,
וּבָאו וְאָמְרוּ לָהּ עַל בְּפִתְחָה שְׁהִיְתָה מִסְכְּנָת, וְהַלְכָה וְמִצְאָתָה שְׁמִתָּה,
וְאָמְרוּ חֲכָמִים, פַּבִּיא שֶׁאָר קְרִבָּנוֹתִיק וַתַּטְהֵר: